

Станка: Оле, какво направи! Ако не бѣхъ уловила гърнето, щѣше да ядешъ кашата по земята.

Петко (Станаль правъ: Пустото му столче, какъ се изкриви, че паднахъ.

Станка: Столчето не е виновно, ами ти си сакатъ въ краката. Виждашъ ли се какъвъ си. Хайде сѣдай и яжъ!

Петко (Сѣда и почва да яде. И двамата ядатъ мълчаливи. При свършване): Хубава каша брей, хубава!

Станка: Нахранихъ се и азъ, но не бутвамъ нищо. Така ще оставя всичко. Утре, който пръвъ се събуди и проговори, той ще измие гърнето. (Отива до миндерчето и лѣга).

Петко: Ама и азъ нищо нѣма да похвана. (Лѣга на другото миндерче).

ВТОРА КАРТИНКА

При зори. Чуватъ се пѣсни на пѣтли. Разсѣмва се. На улицата се чуватъ викове. Изгрѣва слънцето. Чуватъ се овчарски подвиквания и звънци. Въ стаята двамата съпрузи будни, гледатъ се, но не ставатъ. Говори се отъвнъ.

Иванъ: Отдавна се е сѣмнало, а нашиятъ съседъ нито се чува, нито се вижда. Чудна работа! (Въ стаята Станка и Петко се гледатъ, но нито продумватъ, нито ставатъ).

Ангелъ: Наистина. Пладне стана, а тѣ нито се чуватъ, нито се виждатъ. Да не сж умрѣли нощесъ!

Иванъ: Да не би разбойници да сж ги обрали и убили!

Ангелъ: Я извикай, да видимъ ще ли се обадятъ.

Иванъ (Вика отъ вѣнъ): Бай Петко, бай Петко!... (Хлопа на вратитѣ): Бай Петко!... Не се обаждатъ.

Ангелъ: Чакай и азъ да извикамъ. Бай Петко, бай Петко!... Жива душа не се чува. (Блѣска пѣтнитѣ врати). Не може и да се отвори.

Иванъ: Нека се опитаме да влѣземъ. Да видимъ каква е тази работа. (Натиска вратитѣ).

Ангелъ: Отмѣсти се да видя азъ, не мога ли да отворя. (Силно тласва вратитѣ и тѣ се отварятъ. Влизатъ и гледатъ зачудено).

Иванъ: Та тѣзи хора още спятъ! Хей, бай Петко, бай Петко!... (Отива къмъ тѣхъ. Двамата гледатъ, не говорятъ и не се помръдватъ. Оглежда ги. Побутва Петка и пакъ вика). Бай Петко, ставайте бре, хора!

Ангелъ: Абе, бай Петко, какво е това, да не сте нѣщо болни, защо мълчите така?

Иванъ: Брей тази работа не е чиста. Трѣбва да сж болни. (Наднична надъ главитѣ имъ). Абе тѣзи хора гледатъ, а пѣкъ не се обаждатъ. Изглежда да има нѣщо. (Вика). Бай Петко, бульо Петковице, бульо Станке! И тя гледа, и тя се не обажда. Не мога да разбера каква е тази работа.

Ангелъ: Я да повикаме ние попа, дано той разбере какво е. Да не би да сж оглушили и онѣмѣли!

Иванъ: Наистина, я иди, Ангеле, и го повикай. Азъ ей сега го видѣхъ, като си влѣзе въ кѣщи.

Ангелъ: Добре, азъ ще отида, а ти стой тука и следи какво ще правятъ. (Излиза бързо изплашенъ).